

Ὁ Φασουλῆς με πόζα δυνατὴ
 ἔστον Ρουμπόλδ, τὸν Ἑγγλέζο πρεσβευτή.

Φ.— Ὁ τῆς Ἀγγλίας πρεσβευτά, ὦ λόρδε καὶ Μυλλόρδε,
 βρέ Πρίγκηψ, βρέ Μαρκήσιε, βρέ κύριε Ρουμπόρδε,
 καὶ ποῦ θαρρεῖς πῶς βρίσκεσαι, διαόλου μπεχλιθάνη,
 καὶ κάνεις τὸν καπάντα, ἔμπρὸς ἔστον Δεληγιάννη,
 κι' ὄλαις τῆς πόρταις μὰς βροντᾶς με μάτια γουρλωμένα,
 καὶ βρίζεις τὸν Πρωθυπουργό, τοὺς Ἕλληνας κι' ἐμένα ;
 Μὴ τοῦ Καλπούζου ὁ καιρὸς θαρρεῖς πῶς εἶναι πάλι,
 κι' ἐλπίζεις πῶς θὰ σκύψωμε ἔμπροστά σου τὸ κεφάλι,
 καὶ ὁ καθεὶς ξεσκούφωτος ἔστο Σύνταγμα θὰ τρέξη
 κι' ἡ μουσικὴ τὸν ὕμνο σου τὸν Ἀγγλικὸ θὰ παίξη ;
 Πάει ἐκεῖνος ὁ καιρὸς, ἀλλάξαμε τὸ φύλον,
 δὲν δένουν πιά λουκάνικα εἰς τῆς οὐραῖς τῶν σκύλων,
 με τὰς διακρινώσεις σας τυλίγομε σαροδέλαις
 τουλουμοτύρια, κρέατα, χαβιάρια, μурταδέλαις,
 κι' ἂν ἀγριέψης σήμερα καὶ τὸν καμπόσο κάνης,
 τὴν τόση λорδωσύνη σου κλωτσοῦ ὁ Δεληγιάννης,
 κανέναν Ἕλληνα ὅπως πρὶν με τρόπο δὲν σε βλέπει,
 καὶ τρῶς μπερντάχι, ἀραχλε, ποῦ βάζεις καὶ ἔστην τσέπη.
 Ρ.— Ποῖο εἶσαι σύ ;
 Φ.—

Ὁ Φασουλῆς...

Ρ.— Ἐγὼ εἰσὶ ντὲν ξέρι.

Φ.— Θὰ με γνωρίσης γρήγορα με λόγια καὶ με χέρι.

Ρ.— Γκοντέμ, Φασούλη...

Φ.— Ἄπ' αὐτὰ ταῦτί μου δὲν ἰδρόνει...

τὸ χέρι μου ἔσυνείθισε καλὰ νὰ μπαγλαρώνη.

Ρ.— Γκοντέμ, Φασούλη, πεζεβίγκ...

Φ.— Ὅσαις βρισηαῖς προφέρεις

ἰγώ, Πανεκλαμπρότατε, τῆς γράφω ἔκὶ ποῦ ξέρεις.

Μὰ γιὰ τὸν τύπο πρεσβευτῆς εἰς τὸ ἐξῆς θὰ εἶσαι,

καὶ οὔτε με τὸν Θεόδωρῆ δὲν θὰ συνεννοῆσαι,

κι' οὔτε ποτὲ στὰ χέρια του καὶ σύ θὰ ἐπιδώσης
 τὰς νέας τοῦ Σαλισβουρὺ φρικτὰς διακρινώσεις,
 καὶ ἂν εἰς τὰς Ἀθήνας μας ἐπιθυμῆς νὰ μείνης,
 εἰς τὸ ἐξῆς τὰ ἔγγραφα σ' ἐμένα θὰ τὰ δίνης,
 μαζί μου μόνο θὰ μιλῆς με χέρια σταυρωμένα,
 καὶ ἂπ' εὐθείας θάρχεσαι γιὰ κάθε τί σ' ἐμένα.
 Σπίτ ἰγγλις, κύριε Ρουμπόρδ ;

Ρ.— Ντὲν σε καταλαβαίνει,

Φ.— Αὐτὸ εἰς ὅσους ἡμιῶ συχνότατα συμβαίνει...

ἐν τούτοις, φίλτατε Ρουμπόρδ, καθόλου μὴν ἀνάδης,
 θὰ γνωρισθοῦμε πιὸ καλὰ καὶ θὰ με καταλάβης.

Ἄμμ' τί, μωρέ ; νομίσατε μ' ὀλίγαις σας φοβέραις

πῶς θὰ πετάξωμε κι' ἐμεῖς τῆς κοφτεραῖς μαχαίραις ;

κι' ἐνόμισ' ὁ Σαλισβουρὺς, ἐκεῖνος ὁ σαλιάρης,

πῶς τὸν ἀέρα εἰμπορεῖς με λόγια νὰ μὰς πάρης ;

κι' ἂπ' τῆ Μάλτα ἔρχεται ἡ Ἀγγλικὴ ἀρμάδα,

θαρρεῖτε πῶς θὰ σκιαζέτε με τοῦτο τὴν Ἑλλάδα ;

Ἄ ! ὄχι, κύριε Ρουμπόρδ, καὶ βγάλε τὰ γυαλιά σου,

γιὰ νὰ ἰδῆς καλλίτερα ποιὸς στέκεται ἔμπροστά σου.

Ἐπάνω μας τὸ ἄκτι σας, Ἑλληνοκτόνοι, βγάλτε,

ὄλα ντιθάνι ἄς γενοῦν, φωτιά ἔστα τόπια βάλτε,

ἀλλὰ εἰπέ ἔστον κύριον Σαλισβουρὺ τὸν μίξη

πῶς ἡ Ἑλλάς καὶ εἰς αὐτὸν τὰ δόντιχ της θὰ τρέξη.

Πηγαίνετε ἔστο διαβόλο, ὦ τέρατα τεράτων,

ὦ πόλεων κατακτητῆ καὶ νήσων ἀπωτάτων,

ὦ βδέλλαι τὸσης δόξης μας καὶ κόπων μας ἀτρύτων,

με τὴν βουλὴν τῶν Λόρδων σας καὶ τὴν τῶν Κεινοτήτων,

με τῆς παχναῖς ἡμίχλαις σας καὶ τὰ πολλὰ σας χιόνια,

με τῆς πολλαῖς τῆς λίρες σας καὶ τὰ Ναπολεόνια,

μ' Οὐγγους, Τόρεις, Ἴρλανδοῦς, καὶ τοὺς λοιποὺς χαλέδες,

μ' ἐκείναις τῆς Μυλλαῖδ' ἐξέσας καὶ ὄλαις σακτῆς Λαίδεσ,
τῆς κρύαις, τῆς ἀνάλαις, πούχουν πλατειεῖς ρουθούνας,
καὶ κοκκινίζου ἴσθ' ἐπιγμῆ ὡσάν τῆς παπαρούνας,
μόλις ἀκούσων σὺ θρακο κανένας νὰ προφέρῃ,
καὶ δὲν φορεῖν ποτὲ βρακί χειμῶνα καλοκαίρι,
πηγαίνετε ἴσθ' ἀπὸ τὸν Τζών-Μποὺλ ἐκείνον,
μὲ τοὺς στρατοὺς, τοὺς στόλους σας, μὲ ἅλον τὸ Λονδῖνον,
μ' ἐκείναις τῆς ποῦτίγκαις σας κί' ἐκεῖνα τὰ μπι-
[φτέκι]α...

πηγαίνετε ἴσθ' ἀπὸ τὸν Τζών, κί' ἐδῶ βροντοῦν τουφέκια.

Δὲν σοῦ βαστᾷ; ... μεταβολή!
κάμε φτερά καὶ πέτα...
ἐδῶ τὸ βόλ' ἀντιλαλεῖ
κί' ἀστράφτει μπαγιονέτα.

P. — Ἐγκῶ αὐτὰ ντὲν ἐννοεῖ καὶ ντὲν καταλαβαίνει.

Φ. — Αὐτὸ εἰς ὅσους ἡμιλῶ συχνότατα συμβαίνει,
ἀλλ' ὅμως τὰ μπαγάγια σου σοῦ λέω νὰ μαζέψης
κί' ἀμέσως γιὰ τὴ Λόντρα σου κρυφὰ τὰ τὸ πουλέψης,
γιατὶ ἀλλοιῶς πολὺ κακὰ μ' ἐμέ θὰ τὰ περάσης
καὶ σὺ κί' ὁ Μπρίγκεν, κί' ὁ Μουνίρ κί' αὐτὸς ὁ Κουρτο-
[πάσης].

Δὲν θέλω νὰ πειράζετε ποσῶς τὸν Δεληγιάννη,
κί' ἂν ἔχη ἀπὸ σας κανεὶς παράπονα νὰ κάνῃ.

ἄς ἀπευθύνεται σ' ἐμέ, κί' ἐγὼ τὸν διορθῶ...

P. — Γκοντέμ, γκαϊντοῦρι...

Φ. Μὲ αὐτὰ σοῦ εἶπα δὲν ἰδρῶνω.

Εἴμεθα Ἕλληνες, μωρέ, καὶ Μαραθωνομάχοι,
κί' εἰς ὅσους μᾶς φορτόνεται τοὺς δίνουμε μπερντάχι,
ὄλοι μας ἔχομε φωτιά καὶ τόλμη καὶ κουράγιο,
καὶ οὔτε θὰ μᾶς δέσετε καθὼς τὸν Σειτιβάγιο.
Ἐδῶ δὲν εἶναι Ἀφγανοί, ἀλλ' οὔτε Βερμανία,
ἐδῶ εἶναι Ἕλληνες, μωρέ, κί' Ἑλλήνων κοινωνία,
ἐδῶ εὐρίσκεσαι, Ρουμπόρδ, ἴσθ' ἄστων Ἀθηνῶν τὸ Ἄστυ,
καὶ τὴ διπλωματία σου σὲ τέτοιον τύπο βράστη,
ἐδῶ νὰ πάρῃς χαρτοσιὰ ποτὲ δὲν θὰ ἔμπορέσης,
καὶ κινδυνεύεις νὰ δεθῆς καὶ ὄχι νὰ μᾶς δέσης.
Ἐδῶ θὰ ὀθῆς μὲ τὸ σπαθὶ ἀπάσας τε καὶ πάντας,
κί' ἀπὸ κοπριεῖς θὰ στήσωμεν ἴσθ' ἄστων Ἀγγλοὺς ἀδριάντας.
Σπίτ' ἰγγλις, κύριε Ρουμπόρδ;

P. — Ντὲν σὲ καταλαβαίνει.

Φ. — Αὐτὸ εἰς ὅσους ἡμιλῶ συχνότατα συμβαίνει,
ἀλλ' ὅμως πάψε τώρα πιά νὰ κόβῃς καὶ νὰ ράβῃς.
κί' ὄρσε λοιπὸν μπαγλάρωμα γιὰ νὰ μὲ καταλάβῃς.
(Ὁ Ρούμπολδ μὲ τὸν γρόνον του πρὸς τὰνω φασκελόνει,
κί' ὁ Φακουλῆς τὸν κυνηγᾷ καὶ τὸν ξυλοφορτόνει).

Μιὰ πατινάδα φλογερῆ ἴσθ' ἄστων Σαλισβουρῦ.

Σαλισβουρῦ Τουρκόσπορε, ὅπου γιὰ μᾶς φρενιάζεις
καὶ ὄλο τὸ φαρμάκι σου ἐπάνω μας τὸ βγάζεις,
ποῦ γιὰ φοβέρα τάχατες τοὺς στόλους σου μᾶς στέλλεις,
καὶ οὔτε κἂν νὰ μᾶς ἰθῆς ζωγραφιστοὺς δὲν θέλεις,
Σαλισβουρῦ, Σαλισβουρῦ,
γιατὶ μᾶς κάνεις τὸ βαρῦ;

Σαλισβουρῦ, ὅπου γιὰ μᾶς δὲν δίνεις μιὰ πεντάρα,
κί' ἀγάπησες ἀληθινὰ τῶν Τσοῦσηδων τὴ φάρα,
ποῦ κατακόβισαι γι' αὐτοὺς καὶ τόσο τοὺς θαυμάζεις
καὶ μόνο γιὰ τοὺς Τσοῦσηδες τὴν Πόλι ἐτοιμάζεις,
Σαλισβουρῦ, Σαλισβουρῦ,
γιατὶ μᾶς κάνεις τὸ βαρῦ;

Καὶ ἂν ἐλύσσαξες γιὰ μᾶς μὲ ὄλα τὰ σωτὰ σου,
ἐμεῖς ἐδῶ ἀδειάζομε ποτήρια ἴσθ' ὑγείᾳ σου,
καὶ τῶμορφο τὸ κάδρο σου τὰναθεματισμένο
σάν φυλακτὸ ἴσθ' ἀπὸ τὴν μάστιγα μᾶς θὰ τῶχομε κρυμμένο.
Σαλισβουρῦ, Σαλισβουρῦ,
γιατὶ μᾶς κάνεις τὸ βαρῦ;

Ἐμάθαμε πῶς ἐπεςες κί' ἔχεις μεγάλο χάλι,
ποῦ νὰ μὴ σώσης νὰ γενῆς Πρωθυπουργὸς καὶ πάλι.
Γκρεμιστήκες κί' ἀπ' τὴ χαρὰ κανένας δὲν κρατιέται,
κί' ὄρσε μιὰ μούντζα π ἄ ρ ο λ ι καὶ ἄλλαις δύο σέ τ ε,
γιὰ νὰ μὴν κάνῃς τὸ βαρῦ,
Μαρκήσιε Σαλισβουρῦ.

Κάτι ποῦ ἐνδιαφέρει τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ κεμέρι.

Καὶ τώρα ποῦ ἐμπήκαμε εἰς τὸν καινούριο χρόνο,
τοὺς φίλους ἀνταποκριτὰς παρακαλῶ μὲ πόνο
τοὺς παλαιούς λογαριασμοὺς διὰ παντός νὰ κλείσωμεν
καὶ νέας πάλιν πληρωμὰς ὀγρήγορα νὰ ἀρχίσωμεν.
Εἶναι καιρὸς νὰ ξεσχιθοῦν τὰ πρῶτα μᾶς κατὰστιχα,
καὶ πιητε δι' ἐξόδων μου, ἂν θέλετε, μιὰ μᾶστιχα.

Ποιήματα τοῦ Παλαμᾶ, ὅπου τὴν ποίησι τιμᾶ.

Λαχταριστὰ λαχταριστὰ καὶ καλοτυπωμένα
τοῦ χαϊδεμένου μας Κωστῆ ἐβγήκαν τὰ ποιήματα
μ' ἐκεῖνα τὰ τραγούδια του τὰ πολυζηλημένα,
καὶ ὁ καθένας σας γι' αὐτὰ ἄς μὴ λυπάται χρήματα.
Καὶ ποιὸς γιὰ τρεῖς ψωροδραχμαῖς θὰ λυπηθῆ νὰ πάρῃ
τοῦ Παλαμᾶ τὴν ποίησι ὅλη ὄροσιὰ καὶ χάρι;

Τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο—μέσα ἴσθ' ἀπὸ τὸ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη —κί' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων—μ' ἓνα κάποιον Φαρμακεῖον,

Καρρενὲ τῶν Ἐὐφρονούντων.—νύκτα ἴμερα συζητούντων,
μὲ μπακάληδες καμπόσους. —πατζατζῆδες ἄλλους τόσους,
μ' οὐρητήρια, σαντούρια —καὶ μιὰ μάνδρα μὲ γαϊδούρια.